

Συμπόσιον ἡ ἐστίασις λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐπικρα-
τοῦντος καὶ εὐφραίνοντος οἴνου σχοῦσα τὸ ὄνομα: λέ-
γεται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν σιτίων, ἡγουν τῶν βρωμάτων, συσ-
σίτιον.

Περιφερόμενον λέγεται ἐν συμποσίῳ, διὰ τὸ τὰ
συμπόσια κυκλικὴν ἔχειν τὴν θέσιν. ὁ κύκλος ἀρχὴν
οὐκ ἔχει, τούντεῦθεν οὔτε τὸ πρῶτον, οὔδὲ τὸ ἔσχατον·
ἐξ ὧν πᾶσα φιλονεικία καὶ μάχης ἀρχή.

Παρέρχεται, ἀντί, παρατρέχει ἡγουν διαβαίνει
ὡς ἐνταῦθα· καὶ, παρέρχεται, ἀντί, νικᾷ·

Ἐπιβάλλω τοῖσδε τὸν νοῦν, ἀντί τοῦ, βάλλω ἦτοι
εἰσάγω, ὅ ἐστι, νοῦ. καὶ ἐπιβάλλω, ἀντί, ἐπάνω βάλλω·
οἶον, ἐπιβάλλω τοῖς χρώμασι χρώματα, ἡγουν
ἐπάνω τῶν χρωμάτων τίθημι χρώματα. καὶ ἐπιβάλλω
ἀντί βάλλω ἦτοι πέμπω, ὡς ἐνταῦθα.

N 5

πίπτης

ἀπὸ τοῦ - οἴνου) cf. Cic. de fen. c. 13.

περιφερόμενον) v. Calaub. ad Athen. p. 291.
cf. Hesych. in περιφορά. mox nota, συμπόσια
pro loco conuiuii, sive triclinio, dictum. He-
sych. συμπόσιον, τόπος εὐωχίας καὶ πόσεως.

παρέρχεται) recte per παρατρέχει praeterit te,
quod offerri tibi putabas. male in hoc voc. ar-
gutatur Simpli. p. 122. mox cf. Schol. ad c. 29.

ἐπιβάλλω χρώματα) v. Gregor. Naz. Or. VI,
p. 136. Lucian. pro imag. c. 8. & χρωμάτων
ἐπιβολή ib. c. 7. & Zeux. c. 5.

Πότης λέγεται οὐχ ὁ ἀπλῶς πίνων, ἀλλ' ὁ πολὺ πίνων ὡς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει

τί γὰρ τὸν πότην ἤπτες λύχρον;

καὶ συμπότης, ὁ σὺν ἐταίροις πολὺ πίνων.

Ad cap. 17.

Ἵποκριτῆς λέγεται ὁ ἄλλο μὲν ὢν, ἦγουν εὐτελής, ἄλλο δὲ Φαινόμενος, ἦγουν ἐνδοξος. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὑποκριταὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο οἱ σχηματιζόμενοι εἰς τὰ ἐν τοῖς δράμασιν εἰσαγόμενα πρόσωπα. οἷον ὁ σχηματιζόμενος εἰς τὸ τοῦ Αἰάντος, εἰς τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, εἰς τὸ τοῦ Τεύκρου, καὶ ὁ εἰς ἄλλο ἄλλου. Δράματα δὲ ἐλέγοντο αἱ μυθώδεις τῶν ποιητῶν ὑποθέσεις.

Εὐφής ὁ εἰς τὸ πρᾶγμα ἐπιτηδεύς καὶ εὐφωδῆς, ἀγτί, ἐπιτηδείας.

Χώλος ὁ χεόμενος θυμὸς ποιητικῶς λέγεται κοινῶς γὰρ χολῆ λέγεται ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα, χολῶ, καὶ, χο-

Ἀριστοφάνει) Νεφ. 57.

Ὁἶμοι, τί γὰρ μοι τὸν πότην ἤπτες λύχρον;

h. *bibulum ellychnium*. v. Schol. ex quo Suidas. ὑποκριτῆς) haec & parum diferte expofita (v. Pavor. h. v.) & nihil ad Epictetum pertinent. antiquis enim ὑποκριτῆς hac notione, vt virtutis vel pietatis fimulatorem notet, non dicitur; fed tum addi fere folet aliquid v. c. ὑποκριτῆς σωφροσύνης, φιλοσοφίας vt Lucian. Reuiu. p. 417.

χώλος) leg. χόλος.

ὁ χεόμενος θυμὸς) non apparet, vtrum fit pro συγχεόμενος, an pro διαχεόμενος. Sed male

ex-

χολοῦμαι, παθητικῶς· χολῶς δὲ, βαρυτόνας, λέγεται ὁ σκάζων τῷ ἐτέρῳ ποδὶ, ἢ γουὸ ἀπίστους ἔχων τοὺς πόδας· ἐκ τούτου γίνεται ῥῆμα *χη*, τὸ χολαίϊνω.

Πρόσωπον λέγεται τὸ ἔμπροσθεν· τῆς κεφαλῆς· ὅσι δὲ διαιρεῖται τῇ ῥίνι, λέγεται *χη* πρόσωπα· ὡς τόζον διαιρούμενον τῇ λαβῆ, τόξα. Λέγεται *χη* τὸ ἰδιουπόστατον, πρόσωπον ὡς *χη* τῆς ἁγίας τριᾶδος τρία λέγομεν πρόσωπα, *χη* τρεῖς ἑποστάσεις· τὸ αὐτὸ γὰρ λέγεται πρόσωπον *χη* ὑπόστασις.

Ad cap. 18.

Ὁ σοφὸς *χη* διὰ τῶν κριν κεφαλαίων, *χη* διὰ τῶν νῦν, μηδὲν ἡμᾶς τῶν ὑλικῶν δύνασθαι βλάπτειν, σαφῶς διδάσκει· ἔ μόνον διάκρισιν ἔχοιμεν περὶ τὸ φύσει τραπετόν τῶν ὑλικῶν.

Αἶσα λέγεται ἡ μοῦρα, *χη* ἐπὶ καλοῦ *χη* ἐπὶ κακοῦ τιθεμένη. Αἶσιον δὲ, τὸ θυμῆρες, ὡς ἐνταῦθα· ἀπαίσιον δὲ τὸ μισητόν.

Φαν.

excerptus esse videtur locus. Etymol. M. χόλος παρὰ τὸ χέω· συγχᾶται γὰρ ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ἀργίσεισθαι· τὸ χὸ μικρόν, ἐκ τοῦ χέω· ὁ γὰρ χόλος (bilibis) διαχᾶται. cf. Eustath. ad Il. α, pr.

τὸ ἰδιουπόστατον) hoc voc. nusquam legi. PP. fere in hac re dicunt ἰδιοσύστατον, id, quod per se subsistit.

τὸ αὐτὸ γὰρ λεγ.) hoc demum post synodum Alexandrinam a 362. habitam, qua contentiones de promiscuo horum voc. vsu compositae sunt, obtinuit.